

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 1 (416)
2023. gada
8. janvāris

MONSINJORAM ANTONAM SMELTERAM - 100

Ilggadīgais katedrāles prāvests monsijors Antons Smelters dzimis 1923. gada 17. janvārī Varakļānos – Kokaros. Mācījies Varakļānos, 1943. gadā iesaukts vācu leģionā, no 1944. gada Vācijā, karam beidzoties nokļuva amerikāņu gūstā, vēlāk pie angļiem Falingbosteles nometnē. 1945. gada otrajā pusē pie zemniekiem Austrumprūsijā, bēga no piespiedu atgriešanās uz Padomju Savienību, nonāca Lībekā Mēzenes kazarmās, pēc tam Gesthahtā pie Hamburgas; Brēmenē, no kurienes sāka saraksti ar bīskapu Sloskānu Beļģijā.

Bīskaps Sloskāns uzņēma Antonu savā topošo priesteru audzināšanas pārraudzībā. Latviešu semināristi tika izvietoti pa dažādiem semināriem. Antons mācījās Don Bosko koledžā Voluvē–St–Pierre pie Briseles, filozofiju un teoloģiju apguva Turnē (Tournai) diecēzes seminārā Bonne–Esperance. Brīvdienās bīskaps Sloskāns pulcināja latviešu semināristus kādā klosterī, kurā Antonam palika neaizmirstami iespaidi

no saskarsmes ar šo garīdznieku, kas bijis upuris par brāļiem.

1956. gada 15. jūlijā Turnē katedrālē vietējais bīskaps ordinēja par priesteri. Pēc diviem gadiem Beļģijā priesterim Antonam bija jāpārceļas uz dzīvi un kalpošanu Vācijā: Osnabrikas diecēzē. Priesteris Antons kalpoja Dīpholcā (Diepholz) kā draudzes vikārs, vāciešiem kapelāns. Pārņēma Ziemeļvācijas latviešu katoļu garīgo aprūpi, izdeva latviešu katoļu biedrības „Druva” apkārtrakstu. Svētdienās nobrauca vairāk nekā 700 km garus ceļa gabalus, svinot latviešu katoļu dievkalpojumus. 1970. gadā nozīmēts par Harpštetas draudzes prāvestu, par kuru kalpoja līdz 1990. gadam.

Latviju pr. Antons apmeklēja 1978., 1987. gados. No 1988. gada gādāja par papīra apgādi „Katoļu Dzeives” vajadzībām. 1990. gadā Rīgā pārrunāja iespējamo atgriešanos Latvijā, kas notika 1991. gada februārī.

Pārcēlies uz Dzimteni, pr. Antons aizsāka intensīvu priesteri kalpošanu:

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 8. janvāris.

III svētdiena pēc Ziemassvētkiem

Kunga kristīšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Antoniju un +Mariju

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Jāņa Pušļaka veselību

Pirmdiena, 9. janvāris

8.00 Sv. Mise par Māras Imantas atveseļošanos

Otrdiena, 10. janvāris

8.00 Sv. Mise par +Gražīnu Jēkabsoni

Trešdiena, 11. janvāris

8.00 Sv. Mise par +Alekseju, +Teklu,

+Valdi un +Juri

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 12. janvāris

8.00 Sv. Mise par Jolantu

Piektdiena, 13. janvāris

8.00 Sv. Mise par Pastora Jāzepa veselību

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 14. janvāris

8.00 Sv. Mise par Regīnu un Malvīni

Svētdiena, 15. janvāris.

Parastā liturģiskā laikposma

2. svētdiena.

8.00 Sv. Mise katedrāles “Dzīvā

Rožukroņa” nodomā;

lūgšana “Svētais Dievs”

9:30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā sv. Mise mons. Antona

Smeltera simtgadē. Svin V.E. arhibīskaps.

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Pēteri, +Jadvigu,

+Viktoru, +Jāzepu, +Eduardu, +Moniku,

+Veroniku Daukštiem un +Izoldi Stipro

Pirmdiena, 16. janvāris.

8.00 Sv. Mise Albīnas Špeles nodomā

Otrdiena, 17. janvāris. Sv. Antonijs, abats. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par mons. Antonu Smelteri

100. dzimšanas dienā

*Uzsākas lūgšanu nedēļa
par kristiešu vienotību*

Trešdiena, 18. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Andreju Dzilnu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 19. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Lolitu

Piektdiena, 20. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Oskaru Šneideru

Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Sestdiena, 21. janvāris. Sv. Agnese, jaunava un mocekle. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Annas un Mārtiņa veselību

18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 22. janvāris.**Parastā liturģiskā laikposma****3. svētdiena. Dieva Vārda svētdiena**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par Laumu – Ģertrūdi, Kārli, Līgu un Mārci

15.00 Sv. Mise par +Juri Šostaku

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Mons. Antonam Smelteram - 100

(turpinājums no 1.lpp.)

1991. gada 14.–16. martā vadīja rekolekcijas semināristiem, 1991. gada vasarā katehētu semināru. 1991. gada

rudenī jau kā semināra galvenais Garīgais tēvs tulkoja „Stundu liturģiju”, individuāli un kopīgi audzināja topošos priesterus. No 1993. gada līdz savai aiziešanai mūžībā 2010. gada 19. maijā viņš bija katedrāles prāvests un kūrijas kanclers, no 1996. gada monsinjors. Vienlaikus topošajiem priesteriem seminārā pasniedza

homilētiku, regulāri vadīja rekolekcijas, īpaši atjaunotajās Dzintaru mājas telpās.

Pr. Antonis Smelters mīlēja atrasties Euharistiskā Jēzus priekšā, lūgties, kalpot ar grēksūdzi, arī tikties un sarunāties ar daudziem. Plūda stāsti par dzīves pieredzi, attiecībām ar Dievu lūgšanā, bieži izraisījās arī dzīvas

pārrunas par visjaunākajiem notikumiem Baznīcā. Garīgais tēvs mēdza sēdēt pie rakstāmgalda, kas apkrauts ar rokrakstiem, nosēdinot atnākušo sev iepretim, un sākās runāšanas, ne tikai par cūkkopību, aviāciju un linsēklām (kā viņš mēdza teikt), bet arī par dzīves ceļa norisēm un virzību.

Pr. Antonis prata ne tikai runāt, viņš spēja arī dziļi ieklausīties. Roka laiku pa laikam tvēra pildspalvu, uz mazām lapiņām virknējās ieplānotie darbi un ieceres. Sarunu gaitā aizšķīlās atmiņu dzirkstis, vēl priekā iemirdzējās acis, pacēlās balss, priestera dzīves pieredzes balstītais spriedums varēja būt ass un noteikts.

Pr. Antonis bijis pamācošs un uzticīgs paraugs daudziem, kas centušies sasniegt svētuma virsotnes, kristīgās dzīves pilnveidošanos. Garīgā tēva ietekmes lieluma liecība un mēraukla ir viņa darba rezultāti: ne tikai katedrāles, kūrijas telpu un Dzintaru mājas renovācija, bet arī iespaids ticīgo dvēselēs ar padomiem grēksūdžē, atziņām uzrunās un rekolekcijās, vērtīgiem izteikumiem publicētajos rakstos.

Lielu darbību gadi sakrīt ar pēc padomju laiku, kad katoļticīgiem nācās atgūt un atjaunot Baznīcai atgrieztos dievnamus un ēkas; ar Latvijas garīgās atjaunotnes periodu, kad katoļu garīdzniecība un laji varēja sistemātiskāk padziļināt savu ticību un morālo dzīvi bez ideoloģiskā ateisma un materiālisma uzspiestiem ierobežojumiem.

Pr. Antona Smeltera pieredzē nekad nav bijis mierīgā dzīves ritma, ja nu vienīgi bērniības un skolas gados. Kopš Latvijas leģiona laikiem viņš vienmēr dzīvojis saiknē ar trauksmaino laikmetu, gūdamis gandarījumu pašatdevē, kalpošanā Latvijas valstij, pēc tam ordinētās priesterības gados arī kalpošanā Dievam un tuvākiem. Atgriezies no Vācijas dzimtenē, viņš turpinājis šādi aizsākto ceļu, izplatot smaidu, ja arī dažkārt ar šķelmi, vācisko punktualitāti, kārtīgumu un precizitāti, vienkāršību un strādīgumu, uzticību priesterā – gana, garīgā tēva un prāvesta pienākumiem.

Kalpošana Rīgas Garīgajā seminārā, katedrālē un kūrījā pavēra pr. Antonam „jaunu elpu”, izmantojot pieejamos ārzemju resursus Baznīcas infrastruktūras atjaunošanā. Garīgā tēva pastorālā mīlestība uz cilvēkiem izpaudās trūcīgo un veco ļaužu aprūpē, ņemot vērā ne tikai garīgo, bet arī materiālo trūkumu. Priesteris dalījās ar citiem, gan iegūstot no otra, gan atdodot no sevis otram. Tā viņš bagātinājās pats Dieva žēlastībā, veidoja sevi, pārņemot visu vērtīgo, ko devusi priesteriskās kalpošanas pieredze Vācijā, lai nestu labumu Baznīcai Latvijā.

Jaunās iespējas neatkarīgajā Latvijā prasīja nepārtrauktu garīgu spriegumu, lai apgūtu, analizētu, izšķīrotu, ko atnest kā nevajadzīgu, ko pieņemt kā atbilstošu. Pr. Antonam nebija viegli adaptēties pēcpadomju apstākļos; sadarboties ar tiem, kuri dažkārt vadījās savu ekonomisko, ideoloģisko, personisko interešu vārdā, nevis saskaņā ar Baznīcas kopīgo ceļu. Tieksmē nostiprināt savas attiecības ar Dievu, gūt garīgu gaismu pie patiesas izšķiršanās un

lēmumu pieņemšanas, garīgi pavadīt ticīgos, pr. Antons stundām ilgi uzturējās Euharistiskā Jēzus priekšā – uz ceļiem, atvērtām rokām, pazemīgu sirdi. Priesteris nevarēja norobežoties no dzīves pabērniem, tāpēc tiem palīdzēja ar dienišķo maizi, arī ar aizbildniecības lūgšanām pie debesu Tēva.

Pr. Antona Smeltera šīs zemes mūžs ir darbīgs un ražīgs sakramentu svinēšanā un dalīšanā, saskarsmē ar dažādiem cilvēkiem, arī ar publicētajiem rakstiem gan Vācijā izdotajā latviešu katoļu izdevumā „Druva”, gan „Katoļu Baznīcas Vēstnesī”, kuru viņš dibināja un vadīja no 1994. gada līdz 2005. gadam, gan „Jēkaba katedrāles Vēstnesī” no 2006. gada līdz 2010. gadam. No Smelertēva rakstu darbiem kā zelta graudiem var smelt un smelt, dāsni dot citiem zināšanas, prasmi, darba mīlestību, garīgo pieredzi, sirds siltumu un labestību, īpaši „Redaktora slejās.” Smelertēva publicētie raksti, arī privātā korespondence ar garīgajiem bērniem, radiem, paziņām un viņa ieceru atbalstītājiem, proti, sponsoriem, daudzi arhīvā esošie un vēl npublicētie materiāli liecina, ka neatlaidība, darba spējas, mīlestība uz cilvēku konkrētā saskarsmē un vajadzībās – bez tā neviens talants nav kļuvis par rakstnieku, kam ir paliekošs svars un nozīme katoļu publicistikā, no kuras aizvien var smelties kādu zelta graudu riekstu, kādu dievišķās gudrības padomu arī pašreizējā izaicinājumā un nemitīgās izšķiršanās laikā. Tomēr Dieva tautas kopīgajā ceļā, kas aizvien turpinās, vēl svarīgāka ir pr. Antona Smeltera dzīves garīgā mērķtiecība.

Kā priesteris, garīgais tēvs, rakstnieks un pavadītājs viņš aizlūdz par

mums svēto sadraudzībā, kuru vēlamies piedzīvot arī mēs, viņa aizsāktā ceļa turpinātāji. Monsinjora Antona Smeltera simtgadē viņa devums katoļticīgajiem Latvijā, jo īpaši katedrālē, neizgaisīs no mūsu atmiņas. Lai šī jubileja veicina mūsu pateicību un slavēšanu Dievam par šī uzticīgā Jēzus priesteru dzīvi un kalpošanu. Lai viņa sekošana Jēzum Kristum ir kā piemērs katram katoļticīgajam ceļā uz svētlaimi!

Lūgšanu nedēļa par kristiešu vienotību

No 18. līdz 25. janvārim īpaši pievienojamies Jēzus vēlmei attiecībā uz saviem sekotājiem: „Kā tu, Tēvs, manī un es tevī, lai viņi ir arī mūsos vienoti, lai pasaule ticētu, ka tu mani sūtīji” (Jņ 17: 21). Šādi Jēzus lūdzās par saviem mācekļiem, kas bija klāt Pēdējās vakariņās, un par visiem tiem, kuri viņam ieticētu caur viņu vārdu. Uz šīs lūgšanas balstās visi meklējumi pēc pilnīgas vienotības starp kristiešiem.

Ekumeniskā kustība, kurā dalību ņem tie, kas piesauc trīsvienīgo Dievu un apliecina Jēzu kā Kungu un Pestītāju, atrod šajā Jēzus lūgšanā savu galīgo mērķi un kritēriju patiesai misiju efektivitātei, kas šodien tik dziļi izjūtama: vienotība ir zīme un līdzeklis pasaules evaņģelizācijai. Teoloģiskais un pastorālais darbs, lai atjaunotu pilnīgo vienotību starp kristiešiem, atbilst Kristus gribai. Tāpēc Katoliskā Baznīca redz tajā prioritāru pienākumu, uz kuru Vatikāna II koncils aicinājis gan ticīgos, gan ganus, katru atbilstoši savai spējam.

Nemot vērā grūtības šajā ziņā un risinājumus, kas pārsniedz cilvēciskas spējas un dāvanas, koncils deklarēja, ka tas vērs cerību pilnībā uz Kristus lūgšanu par Baznīcu, Tēva mīlestību uz mums un Svētā Gara spēku. Koncils tāpēc atgādināja sv. Pāvila vārdus romiešiem: „Cerība nepieviļ!” (Rom 5: 5).

Katru reizi kopīgi lūdzoties, kristieši savus nodomus vienotības labā pievieno Jēzus lūgšanai Tēvam, lai visi būtu vienoti, pilnīgi vienotībā un konsekreti patiesībā. Kristiešu kopīgās iniciatīvas un projekti balstās uz zināmu vienotību ticībā, uz nodomiem censties pēc pilnīgas vienotības, kā to vēlas pats Jēzus. Ticība garantē, ka Kungs ir mūsu vidū. Viņš, kas ir ceļš un patiesība, pavada kopīgā ceļā Kristum ticīgos, kā reiz to darīja ar Emausa mācekļiem (Lk 24: 30). Viņš tos pavada līdz pat Euharistijas „galdam” pilnīgi atjaunotā ticības vienotībā. Tāpat kā Emausa mācekļiem, mums jāiet šis kopīgais kristiešu, Jēzus sekotāju ceļš ar „degošām sirdīm”, ieklausoties Svēto Rakstu skaidrojumos.

Šajā ziņā, lūgšana mums ir izšķiroša palīdzība. Tā atbrīvo mūs no rūpēm, kas neatbilst Dieva plānam; tā pievēršas „vienai nepieciešamai lietai” un vada mūs uz Dieva gribas izpildi.

Mums jāpateicas Dievam par jau sasniegto progresu kristiešu kopīgos pasākumos. Tiesām, visu cerētā vienotība vēl nepastāv un joprojām paliek nopietnas grūtības šī mērķa sasniegšanā. Tomēr, attiecības starp kristiešiem un teoloģiskais dialogs izraisījis patiesi jaunu kopības situāciju. Kontakti kristīgo konfesiju attiecībās mudina turpināt iesākto ceļu ar

neatļaidību un cerību, ko dod Svētais Gars, kas ir klātesošs mūsu sirdīs.

„Dieva mīlestība padzen bailes” (1 Jņ 4: 18). Dieva mīlestība ir pamatā kristīgajai dzīvei. Vissv. Trīsvienība mīlēja mūs pirms pasaules radīšanas. Dieva Dēls tika mums sūtīts; viņš atbrīvoja mūs no verdzības, aicināja kļūt par jaunām radībām viņa žēlastībā; viņš veicinājis kopību ar savu dzīvi, nodrošinot mums mīlestību sv. Garā un kopīgā ceļā, kas aizsākas no kristības un no kuras mūs nespēj šķirt ne dzīve, ne nāve.

Ja tā tas ir, tad no tā izriet prasība pēc pretmīlestības. „Ja Dievs tā mūs mīlēja, tad mums arī jāmīl vienam otru” (1 Jņ 4: 11). Ekumenisma pieredze aizvien skaidrāk norāda, ka mīlestības dialogs un kopīgā ceļa pieredze nosaka visus samierināšanās centienus. Mīlestība virza mūs uz savstarpēju piedošanu; tā atbrīvo mūs no aizdomām un bailēm. Tā palīdz mums redzēt vienam otru kā brāļus un māsas Kungā.

Bailes pastāv ne tikai pasaulē, sabiedrībā, bet arī kristīgās kopienās. Bailes sadala, izolē, iesloga. Tomēr, ticam Kristum, kas uzvarējis pasauli, pārspējis nāvi un atjaunojis dzīvību. Vienotības atjaunošana starp kristiešiem patiesībā un mīlestībā efektīvi norādīs uz cerību labākai sadzīvei pasaulē. Ja kristīgajās kopienās ir patiesa mīlestība, tā gūs virsroku pār bailēm, ka vienotība izvērstos vienveidībā. Vienotība ir labums visiem. Ne tikai tā var respektēt pastāvošās īstās harizmas, bet tā nostiprina un saskaņo tās par labu visiem.

Dzīve ir kā meklējuma ceļš, kas aizsākas ne ar mums pašiem, bet ar Dievu, kas pirmais devies mūs meklēt un ar žēlastību piesaista sev. Viss rodas no

žēlastības, ar kuru Dievs mūs tuvina sev. Mūsu atbildei jābūt kā Austrumu gudrajiem: kopīgi veiktā ceļa beigās atrast Jēzu un viņu pagodināt, sasniegt mērķi, to meklējot tāpēc, ka pats Dievs ar zvaigzni pirmais izrādīja savu meklēšanu pēc viņiem.

Dieva žēlastības spēkā nedrīkstētu pievērsties vien sev un dzīvot tikai sev: vienmēr esam ceļā, virzībā uz priekšu. Esam rosināti ņemt pie rokas savus brāļus un māsas līdz ar viņu konkrēto pieredzi, un kopīgi doties uz priekšu. Ceļā mūs vada Dieva gaisma, kas padzen šķelšanās tumsu un virza mūsu ceļu uz vienotību. Esam devušies uz aizvien lielāku kopību. Palīdzēsim viens otram ceļā aizvien vairāk tuvoties Dievam. Pasaulei vajadzīga Dieva gaisma, kas atspīd vienīgi mīlestībā, kopībā un brālībā.

Šajā ceļā vieglāk iet ar žēlsirdības darbiem, kuri tuvina Dievam, kas klātesošs trūcīgos, un arī vieno kristiešus. Kad ceļā lielākas prasības, mērķi var likties vēl tālu, grūti sasniedzami, tad var iestāties zināms nogurums, var būt kārdinājums uz vilšanos. Atgādināsim tad viens otram, ka šo ceļu veicam kā Dieva nemītīgi meklētāji, nevis tādi, kuru “īpašumā” jau būtu Dievs. Iesim uz priekšu pazemīgi un pacietīgi, vienmēr kopā, lai uzmundrinātu un atbalstītu viens otru, jo Kristus to vēlas. Palīdzēsim viens otram, kad vien redzam citus trūkumā. Katrā ceļojumā reiz nākas apstāties, lai atgūtu spēkus un vēl skaidrāk saskatītu mērķi. Kā Dieva meklētāji, ceļā uz pilnīgu kopību ar viņu un viens ar otru, lai ejam Kristus ceļu, jo Kristus ir Ceļš. Kristus mums vajadzīgs, tāpat arī viņa nestais jaunums un nesalīdzināmais prieks. Vienīgi turoties pie Kristus, sasniegsim

pilnīgas vienotības ceļa mērķi. Tieši Kristu, kaut vai neapzinīgi, meklē cilvēki katrā laikā, arī mūsējā. Kopības ceļā aizvien vairāk paklausīsim Dieva gribai, nevis cilvēciskām stratēģijām, izvirzīsim nevis mērķus virs zemes, bet Debesu norādīto virzienu. Aizvien uzlūkosim Kristu (sal. Ebr 12: 2) un paliksim lūgšanā tuvu viens otram. Esam rosināti izturēt lūgšanā un kopīgā darbā par labu visu kristiešu vienotībai bez maldīgām bailēm un ar sirdīm, kuras silda Dieva mīlestība.

Vienotība ir Dieva dāvana. Attīstoties ekumeniskai kustībai, aizvien vairāk nepieciešama debesu gaisma un spēks. Kristus pats vadīs kristiešus uz mērķi, kuru norādīja mācekļiem: būt vienotiem pilnīgā mērā, lai pasaule ticētu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls un cilvēces Pestītājs.

Lūgšana, kas izraisa pašātvību uz Dievu un mīlestību uz brāļiem un māsām, atbrīvos kristiešus no savstarpējas neuzticības, aizdomām un bailēm. Mīlestība tiešām lai ir pamatā kristīgai kopienai; tā mudinās kristiešus nonākt līdz vienotības mērķim. Dieva mīlestība lai padzen visas bailes (sal. 1 Jņ 4: 18).

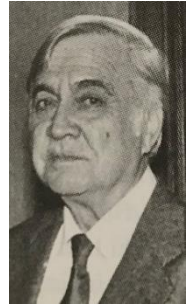
Robertam Mūkam – 100

Religiologs un esejists Roberts Mūks, ar dzimtas uzvārdu Avens, ir dzimis 1923. gada 14. janvārī Galēnu pagastā Rēzeknes apriņķī. Tēvs luterānis, māte katoliete, pats kristīts katolis. Mācījies Dricānos, Sakstagalā, Aglonā un Rīgas pirmajā valsts klasiskajā ģimnāzijā. Iestājās filozofijas fakultātē, iesaukts leģionā. Pēc kara apmeklēja filozofijas lekcijas Vircburgas universitātē, tad Baltijas universitātē Hamburgā. Kā seminārists bīskapa B. Sloskāna pārraudzībā nokļuva Luvēnas katoļu universitātē.

Viņam nebija pieņemama pāvesta nemaldības doktrīna, tāpēc pārtrauca seminārista formāciju, apprecējās, absolvēja Briseles universitātes žurnālistikas fakultāti. Pēc emigrācijas uz ASV apguva bibliotēku zinības, studēja filozofiju un salīdzinošās reliģijas Fordhama jezuītu universitātē Ņujorkā. Līdz pensijai 1988. gadā bija pasniedzējs Aiovas (Iova) koledžā.

Vismaz trīs reizes (1968., 1970., 1976.) publicēja reliģioloģijas rakstus žurnālā *The (New) Catholic World*. Iestājās par kristiešu dialogu ar nekristīgajām reliģijām, par sakrālu un mistisku pieeju reliģijai, par plašāku vienojošu apziņas uztveri, īpaši sekojot K. G. Junga (1875 – 1961) un Džeimsa Hilmaņa (1926 – 2011) psiholoģiskajiem principiem. Nekristīgo reliģiju un psihoanalīzes iespaidā atzina tādas katoliskai ticībai neatbilstošus uzskatus kā reinkarnācija, gnosticisms un deisms. Publicējis angļu valodā grāmatas „Iztēle ir realitāte”, „Iztēlots ķermenis”, „Jaunā gnoze”, „Emanuēls Svēdenborgs” „Rietumu buda.”

Kopš 1989. gada Roberts Mūks vairākkārt apmeklēja Latviju, 1998. gadā pārcēlās dzimtenē pavisam, līdz aizvēra acis šai pasaulei 2006. gada 4. janvārī. Tēvzemē viņš vairāk pazīstams kā esejists un dzejnieks, kura darbos mijas reliģijas un filozofijas atziņas. Mūkam pieņemamāka ir psiholoģiska reliģijas interpretācija, ieklausīšanās gara un dvēseles vajadzībās. Katoļticīgajam viņa atziņas ir lasāmas līdz ar *Katoliskās*

Baznīcas Katehisma palīdzību, lai nenonāktu neopelagiānismā, neagnosticismā un panteismā.

Svinot Roberta Mūka simtgadi, novērtēsim šī katoļu reliģiologa ieguldījumu cilvēka reliģiskās iedabas iepazīšanā, arī kristiānisma ieguldījumu Rietumu garīgajā dzīvē, par šo piemēru veidot un uzturēt sirds un prāta dialogu ar citu kultūru un reliģiju paradigmām, meklējot to kopīgo, ko katoļticīgo dzīvē un pieredzē īsteno sastapšanās ar Jēzu Kristu, īsto Dievu un īsto cilvēku.

2023. gada 28. janvārī plkst. 16:00
Sv. Jēkaba katedrālē Rīgā

Aicinām uz labdarības
koncertu

Mīlestības pieskāriens

Piedalās:

Raimonds Bartaševičs, Juris Kulakovs un Ieva Akuratere
Sonora Vāice, Marija Naumova

Adriāns & Adrija Kukuvasi un Kristers Mucenieks
Māris Lasmanis, Endija Rezgale un Alina Feodorova
Bērnu ansamblis "Dzeguzīte", vad. Zīgda Martinsons
Muzikālā apvienība "Prieks", vad. Baiba Lasmane
Rīgas 6. vidusskolas pūtēju orķestris, vad. Haralds Bārdziņš
Māra Dravnieka ģimenes ansamblis

Pasākuma vadītāji: Velta Puriņa, Valdis Lūriņš
Skaņu režisors: Ivars Ikass
Projekta vadītājs: Lūkass Mairis Marcinkevičs

Ienākumi no koncerta tiks ziedoti:
Rīgas Sv. Jēkaba katedrāles iekšējai kapitālajam remontam
Tel. nr. uziņām: 26 549 820

**Notiek katedrāles draudzes
locekļu aptauja
Lūgums aizpildīt priekštelpā
pieejamās anketas vai
arī interneta vietnē:**

www.jekabakatedrale.lv
<https://forms.gle/VRdyHru4arPBR2cv6>

**Aptauja piedāvāta līdz
2023. gada janvārim**

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.**

**Pieteikt šos nodomos var
sakristejā vai pie dežurantes.**

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com